

platí tato podle úvodních slov § 448 c. ř. s. a neurčuje se již »hodnota předmětu sporu« podle §§ 55 až 59 j. n. Poněvadž tu však částka nepřesahuje 500 Kč platí ustanovení § 517 odstavce 2 c. ř. s., podle něhož proti usnesení odvolacího soudu ve věcech nepatrných jest rekurs vyloučen. Byl tedy rekurs odmítnut podle § 526 odstavec 2 c. ř. s.

Čís. 14449.

Příslušnost pracovního soudu pro spor o náhradu škody požadovanou horníkem proto, že žalovaný podnikatel ho nepřihlásil k pensijnímu pojištění.

(Rozh. ze dne 15. června 1935, R I 562/35.)

Žalobce — horník — domáhá se na žalovaném horním podnikateli náhrady škody proto, že jím nebyl přihlášen k pensijnímu pojištění. Žaloba byla podána u pracovního soudu v T.-Š., jenž ji a limine fori odmítl z důvodu, že věc nenáleží před soudy pracovní. Žalobce nepodav proti odmítacímu usnesení rekurs, podal pak žalobu znovu u místně příslušného soudu okresního, jenž řízení přerušil podle § 190 c. ř. s. až do pravoplatného rozhodnutí o rekursu žalobcově do výměru všeobecného pensijního ústavu v otázce, zda žalobce podléhal povinnému pojištění. Rekursní soud k rekursu žalobcovu do tohoto usnesení vyslovil zmatečnost dosavadního řízení podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a žalobu odmítl pro absolutní nepříslušnost dovolaného soudu vysloviv, že k projednání rozepře je příslušný pracovní soud.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Názor pracovního soudu v T.-Š., že spory z pracovního poměru zaměstnanců hornických podniků nenáleží zásadně před pracovní soudy, nelze schváliti, neboť podle ustanovení druhého odstavce § 1 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. nenáleží před pracovní soudy jen spory, k jejichž rozhodování jsou příslušné orgány zřízené podle zákonů čís. 144/20 o závodních a revírních radách při hornictví. a čís. 170/24 o hornických soudech rozhodčích. O takový spor tu však nejde, když žalobce se domáhá na žalované firmě náhrady škody, protože ho včas a řádně nepřihlásila k pensijnímu pojištění. Ježto takové spory nejsou přikázány k rozhodnutí svrchu uvedeným zvláštním soudům a jde o spor z poměru pracovního, založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem (§ 1/1, § 2 lit e) zák. čís. 131/31 sb. z. a n.), je tu založena příslušnost pracovního soudu (sb. n. s. 12387, 12816 a j.).

Čís. 14450.

Kdy jest zástupce pojišťovny zmocněn přijímati premie, ač podle smlouvy pojišťovací jest pojištěnec povinen platiti je přímo pojišťovně.

Právní význam doložky v pojišťovacím návrhu, že navrhovatel uznává stanovy i pojišťovací podmínky, když je při podpisu návrhu nemohl znáti.

(Rozh. ze dne 15. června 1935, Rv I 1162/34.)

Žalobkyně uzavřela se žalovanou pojišťovnou smlouvu pojišťovací proti vloupání. První prémie byla splatná dnem 20. dubna 1932. Pojistný případ nastal u žalované dne 27. října 1932, kdy žalobkyni bylo odcizeno zboží v ceně 4.200 Kč. Škodu odepřela žalovaná žalobkyni likvidovati z důvodu, že první prémie byla placena dne 3. dubna 1932 obchodnímu zástupci žalované, ač to všeobecné pojišťovací podmínky zakazovaly a že zaplacení to bylo u žalované účetnický provedeno až po vzniku pojistného případu. Podle všeobecných pojišťovacích podmínek jest však žalovaná prosta závazku plniti, nastal-li pojistný případ před placením prémie, nebylo-li její placení soudně uplatňováno. To se nestalo. Žalobě bylo vyhověno soudy všech stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Závazek zaplatiti pojistnou prémii jest podle § 24 zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z. dluhem přínosným, leč toto ustanovení, jež jest podle § 42 tohoto zákona velicím předpisem ve prospěch pojistníkův, nevylučuje, aby nebyla pojistná prémie zapravována jiným způsobem s platným účinkem pro pojistitele (srv. na př. rozh. čís. 11011 sb. n. s.). V souzeném případě jest rozhodna otázka, zda se mohlo zaplacení první prémie státi prostřednictvím zástupce pojišťovny Jaroslava B., který pojišťovací smlouvu zprostředkoval. Ze samé zprostředkující činnosti jeho ovšem nelze ještě vyvozovati plnou moc přijímati prémie, avšak jest posouditi, jsou-li zde určité okolnosti, které by tvořily skutkový podklad pro závěr, že takováto plná moc byla přece jen zastoupenou pojišťovnou projevena, třebaš jen nepřímou. V tom směru jest důležité, že pojišťovna po léta trpěla jmenovanému jednateli přijímati pojistné premie, do kteréžto doby spadá též zaplacení prémie žalobkyní, dále, že jednatel o přijaté prémii žalovanou pojišťovnu vyrozuměl. Zaplacení této první pojistné prémie se stalo dříve než byla pojistka žalobkyni zaslána, ba ještě před samou splatností této prémie, a proto předpis čl. 8 čís. 5 všeobecných pojišťovacích podmínek, vytištěných na této pojistce, nemůže míti významu, jaký mu dovolatelka přikládá. Doložkou v pojišťovacím návrhu o tom, že navrhovatelka uznává stanovy i pojišťovací podmínky — které ještě nemohla ani znáti při podpisu návrhu dne 11. dubna 1932 a tím méně při placení první prémie dne 3. dubna 1932 — nebyl obsah pojišťovacích podmínek ještě pojat do pojišťovacího návrhu. Proti názoru, že přes to bylo na žalobkyni, aby se s obsahem pojišťovacích podmínek obeznámila, jest uvést, že i na pojišťovně bylo, aby se o to spolehlivěji včas postarala, zejména vytištěním plného znění pojišťovacích podmínek na návrhu samém, a dále, aby nebyla opomenula zpravit žalobkyni včas o tom, že neuznává způsob, jakým první pojistná prémie zaplacená. Ani v návrhu pojišťovacím není přímého upozornění, podle něhož by se neuzná-

valo placení konané jednateli. Odporovalo by poctivosti a důvěře, kdyby pojišťovna sama nejsouc bez opomenutí, teprve po nastalé příhodě pojistné neuznávala zaplacení prémie a uplatňovala z toho důsledky pro pojistníka nepříznivé. Z vývodů těch plyne, že zaplacení první pojistné prémie dne 3. dubna 1932 jednateli Jaroslavu B. se stalo s právním účinkem pro žalovanou pojišťovnu, takže není podkladu pro namítané prodlení a následky z toho vyvozované.

Čís. 14451.

Zrušovací stížnost podle § 46 honeb. zák. pro Čechy jest podati ve lhůtě patnáctidenní (§ 54 (2) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 18. června 1935, R I 437/35.)

P r v ý s o u d zrušil k zrušovací stížnosti Jindřicha H-Sch-a nález smluvčího soudu. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu odpůrce Jana N-a usnesení prvního soudu zrušil a odmítl zrušovací stížnost do výroku smluvčího soudu podle § 46 honeb. zák. jako opožděnou. **D ů v o d y:** Zrušovací stížnost podle ustanovení § 46 honeb. zák. pro Čechy ze dne 1. června 1866 čís. 49 z. z. čes. proti nálezu soudu smluvčího jest podati do 14 dnů po doručení nálezu, byl-li nález vydán písemně (Gl. U. čís. 14734). To se však v souzeném případě nestalo. Byl-li, jak zjištěno, nález doručen navrhovateli dne 18. května 1934, a byla-li proti nálezu tomuto podána zrušovací stížnost teprve 11. srpna 1934, stalo se tak opožděně a proto bylo stížnost tuto jako opožděnou odmítnouti (§ 39 I zák. čís. 100/31 sb. z. a n.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Jde o to, do jaké lhůty jest podati zrušovací stížnost do výroku smluvčího soudu podle § 46 honeb. zák. pro Čechy ze dne 1. června 1866 (čís. 49 z. z.). Podle spisů byl tento výrok doručen dovolacímu rekurentu nejpozději dne 18. května 1934. Zrušovací stížnost došla k soudu I. stolice dne 14. srpna 1934. Rekursní soud se nepřípadně odvolává na rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského, uveřejněné pod čís. 14734 ve sbírce Gl. U. staré řady. Neboť rozhodnutí to ze 13. června 1893 jest vybudováno na ustanoveních starého všeobecného soudního řádu ze dne 1. května 1781 čís. 13 sb. z. s., který podle čl. I uvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu ze dne 1. srpna 1895 čís. 112 ř. z. pozbyl své moci. Naproti tomu ustanovení § 46 honeb. zák. pro Čechy nepozbylo novým civilním soudním řádem své působnosti a lze se proti rozhodnutím smluvčího soudu tak jako dříve brániti ne žalobou, nýbrž jen zrušovací stížností (plenisimární rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 15. ledna 1902, Gl. U. n. ř. 1847). Řízení, jež se koná u soudu o zrušovací stížnosti, jest řízení nesporné (Gl. U. n. ř. 1847, 2236). Zrušovací stížnost nutno podati do určité lhůty, ale neplatí tu předpis § 596 c. ř. s., který k podání žaloby na zrušení rozhodčího